

NYILAS ATILLA

Brumi

Mackóm, akit huszonéves szüleimtől
még akkoriban kaptam karácsonyra,
mikor alig lehettem nagyobb nálad,
de csak a minap adtam neked nevet,

okkersárga szőröd erősen megkopott,
világosabb orrod elszíneződött,
füled talán még jobban lekonyult,
fekete gombszemed lefelé mered –

mi mindent láthatott a kezdetek óta:
szűkös albérleteket, költözéseket,
apai nagyszüleim kőbányai otthonát,
hol egy ágyban aludtunk hárman,

a második emeleti kelenföldi lakást,
nem emlékszem, öcsém játszott-e veled,
a nyolcadikon külön szobám lett,
kamaszként, ifjúként se száműztelek,

inkább magamat, és te maradtál,
vittek magukkal a szüleim falura,
megjártad a játékszerek poklát,
a padlásán porosodó feledést,

anyai nagyanyám hosszas tisztogatása
jelentette számodra a purgatóriumot,
és most visszajutsz tán a paradicsomba,
egy kisgyerek ragaszkodó kezei közé.

Episztola anyámhoz

Talán hiba, de zokon veszem,
ha valaki csúnyán emleget,
függetlenül attól, ismer-e –
a ballagásomról indulóban ezért
ugrottam neki egy fiatalembernek,
egy főszerkesztő visszaszívta,
egy jelentős író nem emlékezett,
félreértésből tehette egy nő,
valakiről meg csak mondták,
és elsötétült irányában a szívem.

Gondolom, ha elveszítelek,
írni fogok majd rólad.
Hogy mit jelentettél nekem igazán,
csak akkor fogom megtudni.
De téged ez most nem vigasztal,
hát láss szellemszemekkel:
ha túléllek, egy kötetem élén
téged idéző ajánlás fog állani.
Nem kevesebbet tűztem ki célul,
mint hogy annyiszor félrehallott,
például tizennyolc éves koromban
az engem keresztelő pap által
a plébánia anyakönyvében is elírt
lánykori neved végül megtanulják,
és mindaddig emlékezzenek rá,
amíg valaki beszél magyarul.
Sorompóba szálltam,
de fogytán az életidőm,
az esélyeim nem túl jók,
ám nem adom fel,
ha nem győzők, hát nem győzők,
erős mezőnyben
alulmaradni se szégyen.